

Sanctuarul și lunga întârziere

25 septembrie 2008

Gili Cârstea

După marea dezamăgire din 1844, Dumnezeu a trimis lumină cu privire la curățirea sanctuarului, lumină pe care generația prezentă nu o poate neglija, dacă speră să fie alături de Hristos, să-I „iasă în întâmpinare” în ultima Sa lucrare. Iată cuvintele îngerului însoțitor, adresate celor care nu mai vedeau nicio lumină în perioada profetică a celor 2300 de seri și dimineți:

„Isus S-a ridicat, a închis ușa locului sfânt din sanctuarul ceresc și a deschis ușa către locul prea sfânt, unde a intrat spre a curăți sanctuarul. Toți cei care vor aștepta cu răbdare vor înțelege misterul” (EW 251).

Dezamăgirea din 1844 este încercată și de generația prezentă a poporului lui Dumnezeu. Dacă Hristos a intrat atunci să facă ispășirea finală, să curețe sanctuarul de păcatele poporului Său, de ce a durat atât de mult? Cum poate fi explicat acest mister?

Observați cum continuă autoarea să explice declarația îngerului de mai sus:

„Isus a trimis îngerii Săi să călăuzească mințile celor dezamăgiți către locul prea sfânt [Sfânta Sfintelor], unde El a intrat să curețe sanctuarul și să facă o ispășire specială pentru Israel. Isus a spus îngerilor că toți aceia care Îl vor găsi, vor înțelege lucrarea pe care o are El de îndeplinit. Am văzut că în timp ce Isus se afla în locul prea sfânt, El va fi căsătorit cu Noul Ierusalim; și după ce lucrarea Lui va fi încheiată acolo, va coborî pe pământ cu putere împărătească, spre a lua la Sine pe cei scumpi, care au așteptat cu răbdare revenirea Sa” (EW 251).

Avem aici explicația clară pentru care întârzierea este un mister pentru poporul nostru. Noi nu am înțeles corect în ce sens Isus trebuie să Se căsătorească cu Noul Ierusalim. Până când acest mister nu este dezlegat, trâmbița a șaptea nu poate suna (Apoc 10:7).

Taina lui Dumnezeu este „Hristos în voi” (Col 1:26-28), descrisă foarte corect în Maleahi: „Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți... El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (Mal 3:1-3).

Hristos trebuie să realizeze cu poporul Său noul legământ, legământul cel veșnic, adică „scrierea” caracterului lui Dumnezeu în inima și mintea lor. Este o lucrare specială, unică și obligatorie pentru încheierea planului de mântuire, descrisă ca fiind lucrarea din Sfânta Sfintelor, aceea care se făcea la încheierea anului ceremonial.

Ușa din Sfânta s-a închis, iar Hristos este gata să pășească în faza finală a planului de mântuire, Ziua Ispășirii pentru sfinții în viață, nunta.

Singura explicație pentru lunga întârziere în realizarea noului legământ este atitudinea de ostilitate deschisă față de lumina despre neprihănirea lui Hristos, trimisă în 1888. Nu am înțeles, și nu am vrut să fim învățați, că lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor urmărește unirea dintre divin și uman, venirea Șekinei în templul inimii. Ca și milerii dezamăgiți, noi am crezut că am înțeles corect taina evlaviei, și că nunta înseamnă ungerea lui Hristos ca Împărat al Noului Ierusalim, o cetate din ziduri de aur și porți de mărgăritar. Nu am vrut să credem că Noul Ierusalim este o generație finală a poporului lui Dumnezeu care a primit invitația de a veni la nuntă, fiind astfel făcută părtașă de natură divină și sigilată.

De aceea invitația „Totul este gata, poftiți la nuntă!” rămâne deschisă, și așteaptă o reacție din partea celor care mărturisesc credință în doctrina noastră fundamentală despre sanctuar. Până atunci, Hristos nu poate părăsi Sfânta Sfintelor, ceea ce prelungește fără motiv, și chiar consolidează, domnia tainei fărădelegii.

***